

CSÁK GYÖNGYI

Színjátékokra

Csónakjában nehezezzként ülök,
mégis nyílt vizekre
merészkedik velem –
gyönyörködik kised játékaimban,
tűri törvényeimben az önkényt
az én Istenem szeret.

Szereti az álmaimat,
nem engedi félbehagyni –
kölcsonöz ezer alakot; vagyok
színitanodájában növendék.
Egyszer hatalmas tűz fölött
mezítláb ropatja a táncom,
másszor aranyatérő esőcseppben
szitáltat egy májusi estén.

Dózsa asszonya

méltóságodat,
adtál a sziklának
apadhatatlan forrásokat
mióta tekintetemben
a Te fájdalomad ül,
súlyosnak érzem magam
mégis a tíz parancsolat
szabályozta létre esketsz
legendafényű ikonarc?

Játszottál

játszottál
kísérleti
nyulat,
holdnak
doromboló
párducot,
opart
pázsiton
táncoló
madarat,
partravetett
fuldokló
halakat,
rózsát
a kertből,
ősz és
rothadás
szagot,
fényt
könnyező
titokzatos
cseppkövet
homályos
barlangfalon.